

גם בשירי העם הישראלי חוזר המוטיב "כי אני נולדתי כאן". כל ביטוי אמנותי מתייחס למקום. וזה לא משום הרצון ליצור משהו טהור וברלני, אלא להיפך. ליצור מירקחת חרשה השייכת למרחב כולו.

המיטבח הלאומי הישראלי הוא ערכי, חמום ופלאפל. אבל במדיניות, הרעיון הזה עדיין לא מתבטא. לא מעט בגלל הרצון של המימסד לקיים את מערכת השנור היהודית, בטענה שאין הברל בין ישראלי בארץ לבין יהודי בחו"ל. זוהי מגמת דרכו, המביאה לתר פעות מחרידות של התכחשות למקום, וילול כל אחרים היסטוריים, ואי-שמירה עליהם. שכל תהילתם בכך שהם מקור מיים.

הרעיון הרלוונטי השני הוא שאלת השאלות של קיומנו. אותה אומה כרלנית, המתהווה כאן, יכולה וצריכה לכלול אורחים ללא הברלי גזע ודת. אין תרבות גדולה שלא נבנתה על ידי קליטה של יסודות שונים.

מה דעתך על דת ומדינה? בעד הפרדה אירופה למרה דרך מילחמות אכזריות את הסכנה שבמתן כוח וזכות התערבות לכנסיה. הפרדת הדת מהמדינה, שהנהגה בארצות הברית, למשל, אינה פוגעת בדתיים, ולעומת זאת מגינה על זכויות החילוניים. ובישראל דווקא המימסד הדתי הוא ריאקציוני במיוחד, ואינו מכיר בערכיות של המהות החילונית. די להצביע על ערך חילוני כמו שוויון

שינער שמויה ורצינולית

הגבר והאשה, שלא קיים ביהדות — "ברוך שלא עשני אשה!"

האם את בעד החזרת שטחים כבושים?

אם ישראל תהיה חברה פתוחה, גם בעיית השטחים תיפתר. רבים ממי שרוצים להחזיר את השטחים מחזיקים בדיועות גיועניות מוסות. הפחד הוא לא מהשטחים, אלא מהערכים החיים בהם. כמרינה הרצויה בעיניי, בעיית השטחים תיפתר בכיוון של פדרציה, קנטונים, תוך מתן שוויון זכויות מלא לכל אורחיה. לעומת זאת אני נגד שילטון-כיבוש על אוכלוסיה נטולת זכויות.

את מתעלמת ממתן זכות הגדרה עצמית לפלסטינים?

לא כל הגדרה עצמית היא מדינה. הפלסטינים מייצגים אוכלוסיה מרוב כאל שחל נדחה של האימפריה העותומאנית, כאשר השאיפות המדיניות שלהם, לדעתי, הן תוצר של כליי מישחק בידי פאנ-ערביות מצד אחד, וסגירת החברה הישראלית מצד שני. האם הזכות הזאת יכולה להתממש מבלי לפגוע בזכויות שלי? אם למדינה פלסטינית יהיה פרוץ כמו למדינת

אונס

הנערה המוזרה

בן שהתנהגותה היתה מר... זוהי נאיבית, אבל זו התנהגות של נערה ללא כל נסיון מיני, כך סיכמה התובעת רחל גולדשמידט. היא ניסתה לשכנע את השופטים שולמית ולנשטיין, יעקב קרמי ועדנה שצקי כי אמנם כיוצא אונס בנערה התימהונית. המיקרה קרה ליד בית-החולים שלוותה בהוד-השרון. הנערה, צעירה דתית, היתה באותו יום בהתרגשות וחרדה, והלכה לבית-החולים כדי למצוא פסיכולוג ולהירגע. את התרגשותה החזקה באותו יום ייחסה הנערה לכך שזוכרה באחותה, שהתאבדה בבית-החולים שלוותה לפני ארבע שנים, אחרי שהיתה מאושפזת שם. בדרכה לבית-החולים, בשביל שליך הפרדס, פגשה בגבר. השניים הכירו זה את זה היכרות שיטחית, מכיוון שהגבר הוא נהג-אוטובוס. והנערה היתה נוסעת איתו מפעם לפעם, עוד כאשר היתה

ככוח את רגליה, ואחר-כך בעל אותה. הנערה העידה, כי היתה עדיין בתולה, ואחרי הבעילה פרץ זרסידס מגופה. הוא שאל אותה אם היא במחזור והיא ענתה שלא, אז קילל אותה ואת אמה, ירק עליה וברח אל תוך הפרדס. עוד הנערה מתלבשת, ראתה ג'יפ שהגיע למקום והאנשים שכתוכו צעקו לעברה כי היא נמצאת בפרדס שהוא רכוש פרטי. היא חשבה שהם רודפים אחריה וברחה לעבר בית-החולים. ליד בית-החולים פגשה בעל-קיוסק, המכיר אותה מקודם. היא סיפרה לו בהתרגשות על: "ג'יפים שרודפים אחריה בג'יפ רוצים לאנוס אותה", הוא נתן לה לשתות כוס-מים, ואז שאלה אותו אם הוא יודע לשמור סוד. רק אז סיפרה לו כי מבקר באגד משך אותה לפרדס ואנס אותה שם. בעל הקיוסק, משה סטג'רו, לקח אותה לבית-החולים כדי לחפש רופא.

שבעל אותה וגילה את פרץ-הדם, היה בטוח כי היא במחזור וזה הגעיל אותו מאוד. הוא ברח ממנה וגם אחר-כך, כאשר פגש אותה שוב באוטובוס, לא בירך אותה לשלום והתעלם ממנה. "היא בטח נעלבה שקיללתי את אמה וברחתי והתעלמתי ממנה. היא גם כעסה עליי כשנודע לה שאני נשוי", הסביר הגבר לבית-המישפט. הסניגור, לירסקי, נשא נאום-הגנה מלהיב. הוא סיפר לשופטים כי נכון שהנערה היא מכית דתי, "אמה אמרה לה שאם לא תהיה בתולה, לא תוכל להתחתן", וזה היה אחד המרכיבים לתלונת האינוס הכוזבת. "היא מוזהר ושמרנית בחינוכה, אבל יש בה ער מומיות של בת-כפר", הוסיף הסניגור. "הרי לא מוכחש שכאשר הוא קרא לה היא ניגשה אליו, כאשר עמד בפרדס ועשה את צרכיו. היא התרגשה כאשר עמרה קרוב לגבר, והמניע השני שלה

הנערה מתקשה לקשור קשר עם אני שים, היא נערה דתית מאוד, אפילו יותר מכניי-משפחתה, ואינה בקיאה בהוויות העולם הזה. "הסכמתי ללכת איתו לפרדס כי קיבלתי הלם. אני לא נוהגת לדבר עם אנשים ברחוב", הסבירה הצעירה ל-מישפחה. כאשר שאל אותה הסניגור אם לגבר היתה ויקפה, ענתה לו: "אני לא יודעת". התובעת הסבירה כי נערה דתית, חסרת נסיון מיני, אומנם איננה מת מצאת בדברים אלה, ויתכן מאוד כי מצאה את עצמה, שלא הבינה כלל מה סיפרה לבית-המישפט, כי כאשר שאל אותה הגבר אם היא במחזור ענתה לו שלא, "אבל לא הבנתי את השאלה", אמרה. "יתכן שהיא תמימה עד כדי טימטום", אמרה התובעת. הנאשם סיפר כי כאשר שאל את הנערה אם היא רוצה לקיים איתו

כאשר נבהלה מהגבר, ברחה הנערה לפרדס. הגבר התקרב ועמד ליד העץ הקרוב. האם היה זה אונס? ואולי יחסים בהסכמתה?

תלמידה. הוא פנה אליה ככמה שאלות, והיא ענתה לו. אולם כאשר שאל אותה אם היא הולכת לבית-החולים שלוותה, הפסיקה לענות ואמרה לו: "לא איכפת לך". היא התרחקה ממנו, אולם תחת ללכת לבית-החולים או לעבר הכניש, בחרה הצעירה להיכנס לפרדס ולעשות שם את צרכיה תחת אחד הצעצים.

הגבר הלך בעיקבותיה ועשה גם הוא את צרכיו תחת עץ אחד, לא רחוק ממנה. הוא קרא לה לבוא אליו והיא באה. "אין ספק שהיא התרגשה כאשר ראתה את הגבר העירום", אמר עורך-הדין צבי לירסקי, המייצג את הנאשם. "הוא לא קרא לי במילים, עיניו משכו אותי, ואני פחדתי מהן". אמרה הנערה לבית-המישפט. "הוא הסתכל עליי ולא יכולתי כבר לברוח".

היא סיפרה כי אז משך הגבר את ראשה לכיוון איברי-מינו והיא כמעט נפלה ארצה. "הוא חנק אותי ולא יכולתי לצעוק", אמרה. כאשר ביקשה שיעזוב אותה, אמר לה שיהיה בסדר. הוא ביקש כי תפשוט את בגדיה, פישק

אבל הרופא ששוחח איתה אמר לה כי עליה לפנות למישפחה. היא לא הלכה.

תקבור את עצמך!

אחרי שלושה שבועות ביקרה ירידי-מישפחה ותיק, הוא שאל אותה מרוע לא ביקרה אצלו בשבועות הקודמים, והיא פרצה בככי וברחה. למחרת באה לחגותו וסיפרה לו את פרטי האונס. הידיד הלך איתה ל-מישפחה ושם, שלושה שבועות אחרי המיקרה, מסרה את תלונתה. "היא היתה זקוקה לעזרה נפשית, למישהו שיתלווה אליה למישפחה, לברר לא היה לה די כוח ללכת", הסבירה ה-תובעת את האחרון בתלונתה.

כאשר נצטר הנגה ונחקר, הוא לא הכחיש את המגע המיני עם המתלוננת בפרדס. אבל הוא טען כי היא עשתה הכל מרצון חופשי, ואפילו נצמדה אליו "כמו דוב", הוא טען כי היא חיבקה אותו ופיתתה אותו. הוא סיפר כי אחרי

תלונתה הוא הקללות שקילל אותה ואת אמה, והיריקות שירק עליה כאשר ראה את הרם... היא נפגעה מאוד כאשר פגשה אותו שוב והוא התעלם ממנה. האגו הנשי שלה נפגע. גם זה, לדעתו, חלק מעילת התלונה הכוזבת, כביכול, לדיכוי הסניגור, אחד הגורמים הח-שונים לכעסה של הנערה על הנאשם, היה כי הסתיר את טבעת-הנישואין שלו ממנה בזמן הבעילה. הרבר הרגין אותה עד כדי כך שבועדות בבית-המישפט התפרצה כלפיו וקראה: "תקבור את עצמך! למה אתה הולך לחפש ברחוב את מה שיש לך בכייתך", לדעתו של לירסקי הסכימה הנערה ליחסי-רמין ברגע של ריגוש מיני קצת אינפנטילי, ליד העץ בפרדס, ואחר-כך הצטרעה והלכה להתלונן במישפחה.

הסניגור הטיל את האשמה דווקא על אישיותה האינפנטילית של הנערה. "היא בחורה לא נאה, והיא מכירה את הנאשם כבר הרבה שנים, מילדותה. הוא גבר נאה, ויתכן שהיה לה חלום ילרות לשכב איתו, ואת החלום הזה מימשה איתו בפרדס". הסביר לכיית המישפט.

על השופטים להחליט אם היה כאן אונס או הסכמה מוזהר של נערה תמי-הונית.

שם שמצלצל יפה. עדי נקראת על שמו של אבי עריה.

את כנעניות? אם ההגדרה "כנעני" פירושה הסכי מה ללא סייג עם ההוגמה של רטוש, קשה לי לענות בחיוב. אני לא מאמינה בדרכו הקיצונית, חסרת-הפשרות. אם כנעני הוא ישראלי שפוי ורצינולי, כפי שאבי ראה אותו, לא גיוען, אינו דבק בדת אבותיו, החוזה עתיד המושתת על שיווי-זכויות והבנה, לעומת חברה סתגרנית, כרלנית, גטואית או אני כנע-נית.

רמוש העניק לבניו שמות כנעניים: סהרון, חמן, ואבך העניק לבנותיו את השמות מרגלית ועליזה, אהותך, את קראת לבתך הבכורה קדם, לי בתך השנייה עדי.

רטוש הביע את האדיאולוגיה שלו גם דרך השמות, ואבי לא. ולבתי קראי תי קדם לזכר השקפותיו של אבי. קדם הוא תרגום למושג לוונטי. וחוז' מזה, זה * לוונט מרשו. באיטלקית: זרי' חת השמש.